

Posudek na bakalářskou práci Alice Hekrdlové :

Raná tvorba Františka Koblihy

Grafické dílo Františka Koblihy je po hodnotících rešerších Františka Šmejkal z sedmdesátých let a po jeho zařazení do kontextu české dekadence O.M.Urbanem celkově známým a dobře oceňovaným kompletem, zajišťujícím trvalé místo Koblihovi v dějinách českého moderního umění v rubrice tak zvané druhé symbolistické generace.

Práce Alice Hekrdlové vychází z těchto poznatků a uceluje je v dobře informovaném pohledu zejména pokud jde o vztah Koblihy k jeho literárním předlohám a kulturnímu prostředí. V životopisné části sleduje s účastí nelehký nástup mladého Koblihy do povolání výtvarníka a jeho počáteční zápasy s ovládnutím grafického media, které ho později tak proslavilo. Dobře také rozeznává jak velký význam pro Koblihu mělo jeho navázání kontaktů s představiteli Moderní revue, jejímž se stal nakonec hlavním výtvarníkem, navazujícím na odkaz Kala Hlaváčka. Nezastírá si ale také určitá omezení, která to Koblihovi přineslo ve smyslu reakce na aktuální umělecký vývoj v letech před první světovou válkou. V souvislosti s dnešní kritikou modernismu však už jistě nehrozí obava Jana Opolského, zmíněná v závěru bakalářské práce.

Hekrdlová má výborný smysl pro volnou vazbu Koblihovy imaginace k jeho básnickým literárním předlohám a dovede to ukázat konkrétně při výkladu listů jednotlivých Koblihových grafických cyklů i zaznamenat v kulturně obecnějším dosahu pomocí citací relevantních výroků A. Procházky a dalších představitelů Moderní revue , pro něž byla dobově diskutovaná otázka "literárnosti" výtvarného díla důležitým aspektem jejich estetiky. Její citlivost v této otázce se ostatně odráží i v pěkné literární úrovni jejího vlastního psaní o Koblihovi.

Kromě literárních komparací se však Hekrdlová zajímá i o komparace výtvarné, kde kupříkladu kromě známého zástupu světových grafiků, reprezentovaných už od devadesátých let v Moderní revui, uvažuje i o vlivu Munchovy pražské výstavy na Koblihu. Nástup expresivity, který prokazuje Koblihu jako citlivého k novým dobovým trendům, konstatuje v souboru dřevorytů Mstivá kantiléna (1910), kde nově zhodnocuje i některé dosud opomíjené listy. Tady by zároveň pomohla větší míra srovnávání s českou dobovou grafikou, kupříkladu s Františkem Bílkem a přitom by se ozřejmil význam i technického kritéria Koblihovy grafické práce v rozdílu mezi dřevorytem a dřevorezem, který byl pro otázku aktuální modernosti tehdy signifikantní.

Z historie českého secesního hnutí dobře víme o určité animositě, která vládla mezi Moderní revue a SVU Mánes, nicméně alespoň jeden malíř Mánesa, Jan Preisler, byl určitě pro genezi Koblihova umění hodně důležitý. Týká se to i jeho příkladu v oblasti volné ilustrace, kde u Hekrdlové postrádám zmínku o Preislerově doporučení k Zeyerově Písni o hoří dobrého juna Romana Vasiliče, který by mohl být chápán jako předobraz i Koblihova lyrického uchopení umění.

Text A. Hekrdlové určitě splňuje nároky kladené na bakalářskou práci a lze ho plně doporučit k obhajobě.

(Prof.PhDr.Petr Wittlich, CSc)

Praha, 6.9.2010